

Tóth Krisztina: Magas labda

Tóth Krisztina
Magas labda
(Részlet)

(Részlet)

Magvető

© Tóth Krisztina, 2009

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

A könyv megírása idején a szerző a Nemzeti
Kulturális Alap alkotói ösztöndíjában részesült

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

Honlap: www.magveto.hu

E-mail: magveto@lira.hu

Felelős kiadó Morcsányi Géza

Felelős szerkesztő Király Levente

A könyvet Pintér József tervezte

A védőborító Szilágyi Lenke

fotójának felhasználásával készült

Műszaki vezető Bezúr Györgyi

Kiadványszám 8359

ISBN 978-963-14-2826-1

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

Hangok folyója

I.

*Dobog a szív alatti szív, zubog a hang alatti
szó,
hidak alatti örvény, mondat alatti mon-
dat:
mit visz a felduzzadt vizű, mély folyó,
redőzött, bolyongó ágya mit sodorhat?
Ismétli folyton lebegő testeit, áradását,
zárlatos városok nyomtatott áramkörét
az éjben,
algás homlokú házak és morzézó
utcalámpák
merülnek fel sötét, kanyargó emléke-
zetében,
neveket mormol és legmesszibb útjait
lejtős kertekbe és part menti
palotákba,
előntött falvakat sorol, amerre útja vitt,
ázott, penészes vásznakkal bélelt min-
den álma,
emeletet dinnyehéjat, vízfoltos falon a csön-
det,
egy termet, ahol az idő térképei rajzo-
lódznak,
ismétli önmagát, hullámozó mondatokat
görget,
tág öblöt, ahol hajóvonták találkoznak,
görgeti képeit, tükrén a billegő holdakat,
az alakváltó idő formáit írja egyre,
jelek átjárója az ég, sodorja mind a holta-
kat,*

*minden idézet és minden valaminek a
medre,
van a szavak folyása mentén, kell legyen
egy hely, ahol minden fel van sorolva,
dobog a szív alatti szív, zubog a sejtelem,
örvény tölcsére szól, hangok zajló fo-
lyója -*

II.

*Ki beszél folyton itt és ismétli mint a
hullám
holdkóros vonulók zajló tekintetét?
A szeme, a szeme, ha felidézni tudnám,
de aludt, háttal állt, fehér volt, mint a
jég,
mi volt anyám, mi volt, amikor nem szeret-
tél,
mit visz a mély folyó, A betűvel anyát,
mi történt éjszaka, mikor vízre tettél,
sír a történet és elmossa önmagát,
egyszer csak eltévedtem, egyforma minden
utca,
nem volt sehol a sárga ház, a húsbolt,
és a biciklim is, csak apám meg ne tudja,
egyszer csak este volt, utána háború volt,
kövér gyerekek, rovátkolt férfikörmök,
műanyag tálakat mosó asszonykezek,
végtelen kerítés, betonra hullt gyümöl-
csök,
vihar készül, gyere, mennyit kereste-
lek,
a csónakház előtt egy kék bicikli fekszik,
mit láttál odalent, rozsdás fedőt, halom
pénzt,*

*jelek átjárója a föld, ábrákat bont, öreg-
szik,
kiszikkadt útjait eltörli századonként,
van a szavak folyása mentén, kell legyen
egy titkos hely, hol ott vár partra dob-
va
ott áll dombokba gyúrve egy helyen
aminek neve van, de nincs kimondva -*

III.

*Zubog az emberi beszéd, gyereksírás a
napban,
töltésen nyárfalomb, szülők hajnali
suttogása,
kövek között hadar, színén ázott avar van,
mint a halak hasa, villan az emlékek
visszája,
macskák ütődnek vedlő háttal a parthoz,
alaktalan ruhák, törött vesszőkosár,
zöld lombos ág, hegyén egy zacskó csap-
kod,
fényes bútorlapon fonnyadt hínárfonál,
üreges botokat pörget a gyorsuló víz,
véletlen sorsokat húz a szemcsés
iszapba,
csak a helyük marad, mint könny után a
sóíz,
szétrajzó törmelék, minden valakinek
az arca,
lehunyt szemek mögött tolják egymást a
felhők,
áttetsző halrajok, a szív torkolatához
tartanak mind, akár a vándor kékbe fellőtt
szélben rikoztózó, körben forgó
sirályok,*

*megbomlott paplanok, az oszló tollkupac-
ban
egérhullák között elázott könyvlapok,
hullámzik, elmerül, zúg a kimondhatatlan,
nyitott szemmel a nyelv alá bukó na-
pok,
dobog hang mögötti hang, zuhog a szó
alatti szó,
névtelen vízésés, hangjában parti
fákkal,
ártéri utca jár a mélyben, vak folyosó,
csöndek vízfüggönyén nyíló
árnyékszobákkal.*